

Arrest

nr. 277 738 van 22 september 2022
in de zaak RvV X / IV

In zake: X
handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigster van haar minderjarig kind X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. HARDY
Rue de la Draisine 2/004
1348 LOUVAIN-LA-NEUVE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigster van haar minderjarig kind X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 7 juni 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 mei 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 augustus 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 september 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de eerste verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat J. HARDY die tevens tweede verzoekende partij vertegenwoordigt en van attaché E. GUSSE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekende partij, die verklaart de Eritrese nationaliteit te hebben, dient een verzoek om internationale bescherming in op 10 januari 2022.

1.2. Op 6 mei 2022 wordt verzoekende partij gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS'), bijgestaan door een tolk die het Tigrinya machtig is en in aanwezigheid van haar advocaat.

1.3. Op 24 mei 2022 neemt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') de bestreden beslissing niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU Lidstaat).

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart geboren te zijn in 1980 te Shimangus Tahtay. U heeft de Eritrese nationaliteit. U woonde in uw geboortedorp tot aan uw eerste huwelijk in 2006. Van 2006 tot 2009 woonde u in Asmara. Uw echtgenoot was in militaire dienst. Na de verdwijning van uw echtgenoot ging u met uw zoon E. terug bij uw ouders in uw geboortedorp wonen tot aan uw vertrek in 2011. U verliet Eritrea omdat het leven moeilijk was na de verdwijning van uw echtgenoot.

U reisde via Tessenei naar Khartoem en reisde van daar naar Saudi-Arabië met een jobcontract. U werkte daar voor twee verschillende werkgevers. U verbleef daarna ongeveer zes maanden in Turkije voor u naar Griekenland reisde. U verklaart in 2019 in Griekenland te zijn aangekomen en er een verzoek tot internationale bescherming te hebben ingediend. Op 03 augustus 2021 werd u er internationale bescherming toegekend. U kwam pas te weten dat u een status van internationaal beschermde had toen u daarna een verzoek indiende in Zwitserland. U verklaart Griekenland verlaten te hebben omdat het leven er moeilijk was. U vond geen goeie huisvesting, uw dochter ging er niet naar school en het is er ook moeilijk om gezondheidszorg te verkrijgen. Van Zwitserland reisde u naar België, waar u op 10 januari 2022 een verzoek tot internationale bescherming indiende.

U hertrouwde in 2016 met uw tweede echtgenoot G. A. voor de Eritrese autoriteiten van de consulaire sectie Riyadh. U kreeg in 2017 samen een dochter, D., die bij u in België verblijft. Uw echtgenoot verblijft momenteel in Ethiopië.

U legt volgende documenten voor ter ondersteuning van uw verzoek:

- 1. Een kopie van de identiteitskaart van uw vader*
- 2. Een kopie van de identiteitskaart van uw echtgenoot*
- 3. Een kopie van uw eigen identiteitskaart*
- 4. Een kopie van uw huwelijksakte*
- 5. Een kopie van de doopakte van uw zoon*
- 6. Een kopie van de geboorteakte van uw zoon*

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle gegevens in uw administratief dossier, wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard in overeenstemming met artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980. Uit de elementen die voorhanden zijn in het administratief dossier (Eurodac Search Result dd. 10/01/2022; Eurodac Market Hit dd. 11/01/2022) en uit uw eigen verklaringen (CGVS, Notities van het persoonlijk onderhoud dd. 06/05/2022, p. 8), blijkt dat u reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Griekenland. Deze vaststelling wordt door u niet betwist.

In het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel (GEAS) moet worden aangenomen dat uw behandeling en rechten er in overeenstemming zijn met de vereisten van het Verdrag van Genève, het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Het Unierecht steunt immers op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen. Dit impliceert en rechtvaardigt dat de

lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de door dat recht erkende grondrechten [zie: HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nrs. C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, ECLI:EU:C:2019:219, Ibrahim e.a., randnummers 8385 en HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nr. C-163/17, ECLI:EU:C:2019:218, Jawo, randnummers 80-82]. Hieruit volgt dat verzoeken van personen die reeds internationale bescherming genieten in een EU-lidstaat in beginsel niet-ontvankelijk kunnen worden verklaard als uitdrukking van het beginsel van wederzijds vertrouwen. De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen kunnen bestaan met betrekking tot de mate waarin aan begunstigden van internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen uitoefenen, doet geen afbreuk aan het gegeven dat zij onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van de lidstaat die de bescherming heeft toegekend toegang krijgen tot bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling, en bijgevolg óók dezelfde stappen zullen moeten ondernemen om hiervan gebruik te maken. Bij de beoordeling van de situatie van begunstigden gelden dan ook de omstandigheden van de daar aanwezige onderdanen als maatstaf, niet de omstandigheden in andere lidstaten van de Europese Unie, en wordt rekening gehouden met de realiteit dat óók de socio-economische mogelijkheden van deze onderdanen erg problematisch en complex kunnen zijn. In het andere geval zou het gaan om een vergelijk van nationale socio-economische systemen, bestaansvoorzieningen en nationale regelgeving, waarbij begunstigden van internationale bescherming een meer voordelige regeling zouden kunnen bekomen dan de onderdanen van de lidstaat die hen bescherming heeft verleend. Dit zet niet alleen het voortbestaan van het GEAS op de helling, maar werkt tevens irreguliere, secundaire migratiestromen in de hand, evenals discriminatie ten overstaan van EU-onderdanen,... Ook het Europees Hof van Justitie oordeelde dat enkel uitzonderlijke omstandigheden in de weg staan dat het verzoek van een persoon die reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, niet-ontvankelijk wordt verklaard, namelijk wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de begunstigde van internationale bescherming in een andere lidstaat hem er blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling zoals bepaald in artikel 4 van het Handvest, welk artikel overeenstemt met artikel 3 EVRM. Het Hof voegde eraan toe dat bij de beoordeling van alle gegevens van de zaak een “bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid” moet worden bereikt, wat slechts het geval is “wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid” [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 88-90 en Jawo, randnummers 90-92]. Situaties die géén “zeer verregaande materiële deprivatie” teweegbrengen, zijn volgens het Hof van Justitie níét van aard zijn om de vereiste drempel van zwaarwegendheid te bereiken, zelfs al worden deze bijvoorbeeld gekenmerkt door een grote onzekerheid of sterke verslechtering van de levensomstandigheden, door de omstandigheid dat begunstigden van internationale bescherming in een andere lidstaat er geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden zonder dat zij anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, door het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds bescherming heeft verleend, door de omstandigheid dat de vormen van familiale solidariteit waarop onderdanen van een lidstaat een beroep kunnen doen om het hoofd te bieden aan tekortkomingen van het sociale stelsel van die lidstaat meestal niet voorhanden zijn voor personen die er internationale bescherming genieten, door een bijzondere kwetsbaarheid die specifiek de begunstigde betreft of door het bestaan van tekortkomingen bij de uitvoering van integratieprogramma's voor begunstigden [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 91-94 en Jawo, randnummers 93-97]. Op basis van een analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier, waarbij het aan u toekomt om het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in de EU-lidstaat die u deze bescherming verleende geëerbiedigd worden op individuele wijze te weerleggen, moet worden vastgesteld dat u onvoldoende concrete elementen aanhaalt die de niet-ontvankelijkheid van uw verzoek in de weg staan.

Er moet immers worden vastgesteld dat u vóór u op de hoogte was van de toekenning van uw status naar Zwitserland gereisd bent. Dit getuigt niet van een oprechte intentie om een duurzaam bestaan in Griekenland uit te bouwen en er uw rechten te doen gelden. U verklaart dat u eerder van plan was om te vertrekken, maar op de documenten wou wachten omdat dat goedkoper reizen zou zijn. U vertrok

uiteindelijk toch omdat het wachten te lang duurde (CGVS, Notities persoonlijk onderhoud dd. 06.05.2022, p. 7).

*U slaagde er bovendien ook probleemloos in om uw vertrek en verdere reis doorheen Europa te bewerkstelligen, wat getuigt van zelfredzaamheid en keuzemogelijkheden. Ook blijkt uit uw verklaringen dat u, in afwachting van de toekenning van uw status, er telkens in slaagde om uw tijdelijk verblijfsdocument van zes maanden te verlengen, wat eveneens getuigt van zelfredzaamheid: “gewoon ’s morgens met de trein naar het immigratiekantoor gaan, en daar in de rij staan tot dat wordt verlengd” (CGVS, Notities persoonlijk onderhoud dd. 06.05.2022, p. 8). **Uit uw verklaringen blijkt dat u een zelfstandige vrouw bent, die in het verleden al blijkt heeft gegeven de nodige stappen te kunnen ondernemen om onder meer uw verblijfsrecht te doen gelden.***

Waar bovendien uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als verzoeker om internationale bescherming in Griekenland, dus vooraleer er u internationale bescherming werd verleend, geconfronteerd werd met bepaalde ernstige feiten en situaties, namelijk moeilijke toegang tot huisvesting – u moest samen met andere mensen in een huurwoning wonen en u moest dat zelf betalen – , moeilijke toegang tot gezondheidszorg en geen toegang tot onderwijs voor uw dochter – u kon haar niet inschrijven op school omdat ze geen verblijfsdocument had (CGVS, Notities persoonlijk onderhoud dd. 06.05.2022, p. 9-10), moet worden opgemerkt dat deze feiten zich situeren op een welbepaalde plaats, gedurende een welbepaalde periode en binnen een welbepaalde context. Bijgevolg is deze situatie niet zonder meer representatief voor de kwalificatie en beoordeling van uw situatie als begunstigde van internationale bescherming nadien, aan wiens status, overeenkomstig het recht van de Unie, diverse rechten en voordelen verbonden zijn.

De documenten die u neerlegt kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. Deze hebben namelijk louter betrekking tot uw Eritrese nationaliteit, die in deze niet in twijfel wordt getrokken. Deze documenten kunnen echter op geen enkele manier de problemen die u aanhaalt in Griekenland aantonen.

Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat u het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden, niet weerlegt. Bijgevolg zijn er géén feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° op uw specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt uw verzoek niet-ontvankelijk verklaard.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris op het feit dat u internationale bescherming werd verleend door Griekenland en dat u om die reden niet mag worden teruggezonden naar Eritrea.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoekende partij de schending aan van artikelen 18, 19 en 24 van het Handvest van Grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest); artikelen 1 en 30 van de Geneefse conventie van 28 juli 1951; artikelen 12 en 33 van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: Richtlijn 2013/32/EU); artikelen 4, 22, 26, 27, 29, 30, 32 en 34 van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming; artikelen 48/3 tot 48/7 en 57/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet); artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen en het beginsel van behoorlijk bestuur (EU-recht en Belgisch administratief recht), waaronder de zorgvuldigheidsplicht.

Verzoekende partij citeert de door haar geschonden geachte bepalingen en stelt te willen aantonen dat zij samenhangende bewijzen heeft overgelegd waaruit blijkt dat zij ernstige schade zal lijden indien zij naar Griekenland terugkeert en dat deze lidstaat niet in staat is om hen doeltreffende en efficiënte bescherming te bieden. Verzoekende partij meent dat bovendien de situatie van statushouders in

Griekenland zo nijpend is dat zij niet kan worden beschouwd als zijnde in overeenstemming met de Europese normen en standaarden (cf. de artikelen 22, 26, 27, 29, 30, 32 en 34 van de erkenningsrichtlijn en artikel 12 van de Procedurerichtlijn, de artikelen 21 en 22 van het Verdrag van Genève en de artikelen 3 van het EVRM en 1 tot en met 4 van het Europees Handvest).

Verzoekende partij voert vooreerst aan dat het CGVS op geen enkel moment heeft rekening gehouden met het hoger belang van het minderjarige kind, en enkel de situatie van mevrouw M. heeft onderzocht wat niet afdoende is en in strijd met artikel 57/1 van de Vreemdelingenwet. Het hoger belang van het kind moet echter worden beoordeeld en de leidraad zijn bij alle beslissingen en zij wijst er op dat haar advocaat hier de nadruk op had gelegd tijdens het persoonlijk onderhoud (notities PO, p. 12). De aanwezigheid van de vijfjarige dochter beïnvloedt duidelijk de perceptie van hun levensomstandigheden in geval van terugkeer naar Griekenland. Het gaat immers om de terugkeer van een alleenstaande moeder met een vijfjarige dochter onder haar hoede, zo betoogt verzoekende partij, die meent dat het om een substantiële onregelmatigheid gaat die tot vernietiging van de beslissing moet leiden.

Verzoekende partij betoogt dat de door haar aangevoerde elementen voldoen aan de door het Hof van Justitie vereiste drempel van ernst en meent dat de situatie van erkende vluchtelingen in Griekenland zo rampzalig is dat zij niet kan worden beschouwd als zijnde in overeenstemming met de Europese normen en standaarden (cf. de artikelen 22, 26, 27, 29, 30, 32 en 34 van de erkenningsrichtlijn en artikel 12 van de Procedurerichtlijn, de artikelen 21 en 22 van het Verdrag van Genève en de artikelen 3 van het EVRM en 1 tot en met 4 van het Europees Handvest). Zij stelt dat op basis van de algemene gegevens over deze situatie de ernstige schade die verzoekers hebben ondervonden en die zij bij terugkeer zullen ondervinden, de door het HvJEU genoemde drempel van extreme materiële deprivatie bereikt, die met name is toe te schrijven aan hun persoonlijke ervaringen in Griekenland.

Verzoekende partij gaat eerst in op de algemene situatie van migranten in Griekenland en betoogt dat indien zij nog van de vluchtelingenstatus kunnen genieten, er beter onderzocht moet worden of ze over een effectieve bescherming kunnen beschikken in Griekenland en of hun leven daar niet dermate bedreigd wordt dat België hen de internationale bescherming moet toekennen. Zij stelt dat de algemene situatie van erkende vluchtelingen in Griekenland extreem precair is en citeert ter staving van haar stelling een passage uit het AIDA rapport van mei 2022 waaruit blijkt dat er in Griekenland een bijzonder vijandig klimaat heerst ten opzichte van migranten (stuk 4, p. 183-184). Zij stelt verder dat het geweld tegen migranten nog versterkt wordt door het standpunt van de Griekse regering (stuk 5) en dat dit geweld is toegenomen sinds de coronacrisis en niet alleen de vorm aanneemt van discriminatie maar ook excessief gebruik van geweld door de politie (stuk 7) wat door Amnesty International betreurd werd in een recent rapport. Zij verwijst in dit verband ook op stuk 8 en een recent rapport van Amnesty International dat het gebruik van geweld door de nationale autoriteiten veroordeelt (stuk 6). Verzoekende partij citeert vervolgens uit een rapport van het Comité tegen foltering over Griekenland waarin het eveneens wijst op het buitensporig geweld dat door de politie gebruikt wordt in het kader van demonstraties en op het groeiende probleem van rassendiscriminatie en vreemdelingenhaat. Dit probleem is sinds de aanbeveling van de commissie in 2012 niet verbeterd nu dit opnieuw wordt aangekaart in een rapport van het Comité van 3 september 2019 (stuk 10), waarin het zich zorgen maakt over de toename van racistisch en xenofob geweld tegen vluchtelingen, migranten en leden van de Roma-gemeenschap en meldingen van straffeloosheid.

Vervolgens zet verzoekende partij uiteen dat na de inwerkingtreden van de nieuwe Griekse asielwet in januari 2020 de Griekse Vluchtelingenraad zijn bezorgdheid heeft geuit over het nieuwe asielsysteem (stuk 11) en in een verslag van 2 juli 2020 heeft gesteld dat de nieuwe wet de bescherming van asielzoekers significant heeft verminderd (stuk 12). Verzoekende partij citeert vervolgens stuk 13 waaruit blijkt dat misbruiken door de politie vaak voorkomen en door de Griekse autoriteiten onbestraft worden gelaten en citeert tenslotte uit een rapport van de Raad van Europa waarin systematische tekortkomingen in verband met racistische incidenten en haatdelicten worden geconstateerd (stuk 14).

Verzoekende partij gaat vervolgens in op de materiële situatie van statushouders in Griekenland en wijst eerst op rechtspraak van het Oberverwaltungsgericht Für das Land Nordrhein-Westfalen van 21 januari 2021 (stuk 15 en stuk 4, p. 246) en Oberverwaltungsgericht van de deelstaat Nedersaksen van 19 april 2021 (stuk 4, p. 246) met betrekking tot respectievelijk de uitzetting van een Eritrese onderdaan en twee Syrische zussen die erkend zijn in Griekenland, waarin werd geoordeeld dat het asielverzoek niet niet-ontvankelijk kon worden verklaard wegens een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in geval van terugkeer naar Griekenland. Verzoekende partij meent dat de conclusies van deze rechtbanken bevestigd worden door de informatie in het rapport AIDA, Country Report Greece, Update 202 van mei 2022 (hierna 'AIDA').

Zij citeert dit rapport vervolgens met betrekking tot toegang tot werkgelegenheid (AIDA, p. 247 e.v.); toegang tot onderwijs (AIDA, p. 248 e.v.) alsook stuk 17 en wijst er op dat slechts 14 % van de kinderen die in vluchtelingenkampen leven naar school gaan (stuk 18); toegang tot huisvesting (AIDA, p. 244 e.v.); toegang tot gezondheidszorg (AIDA, p. 250 e.v.), in verband waarmee zij ook arrest nr. 245 948 van de Raad van 10 december 2020 citeert; en toegang tot sociale uitkeringen (AIDA, p. 249 e.v.), waarvan zij stelt dat statushouders in Griekenland geen gelijke toegang hebben tot sociale voorzieningen en met onoverkomelijke belemmeringen worden geconfronteerd. Verzoekende partij besluit dit onderdeel door te stellen dat deze tekortkomingen leiden tot onmenselijke of vernederende levensomstandigheden, hetgeen in strijd is met artikel 3 van het EVRM en de artikelen 1 tot en met 4 en 24 van het Europees Handvest, de artikelen 21 en 22 van het Verdrag van Genève, de artikelen 22, 26, 27, 29, 30, 32 en 34 van de Kwalificatierichtlijn en artikel 12 van de Asielprocedurerichtlijn en wijst er op dat verwerende partij geen enkele bron heeft aangehaald op basis waarvan men kan stellen dat verzoekende partij in geval van terugkeer naar Griekenland geen risico zou lopen op onmenselijke en/of vernederende behandelingen gelet op de rechten en voordelen die in de praktijk aan statushouders worden toegekend. Zij meent dat niet kan worden volgehouden dat Griekenland de Europese minimumnormen en-rechten garandeert.

Vervolgens gaat verzoekende partij in op hun persoonlijke situatie in Griekenland en stelt dat de bestreden beslissing ten onrechte stelt dat zij onvoldoende concrete elementen aanhaalt die de niet-ontvankelijkheid van haar verzoek in de weg staan. De artikelen 21 en 22 van het Verdrag van Genève garanderen vluchtelingen respectievelijk toegang tot huisvesting en onderwijs, zo argumenteert verzoekende partij, terwijl de artikelen 22, 26, 27, 29, 30, 32 en 34 van de Kwalificatierichtlijn respectievelijk het recht op informatie, het recht op toegang tot arbeid, het recht op toegang tot onderwijs, het recht op toegang tot sociale bescherming, het recht op toegang tot gezondheidszorg, het recht op toegang tot huisvesting, en het recht op toegang tot integratievoorzieningen voor personen die internationale bescherming genieten, beschermen. Verzoekende partij wijst er verder op dat artikel 12 van de Procedurerichtlijn ook het recht op informatie voor asielzoekers waarborgt en onderlijnt het hoger belang van het kind (artikel 24 Handvest). Zij benadrukt vooreerst dat zij erg kwetsbaar zijn nu mevrouw M. een alleenstaande moeder is met een dochter van vijf jaar oud en wijst er op dat uit hun persoonlijke ervaringen en de onderstaande informatie blijkt dat in Griekenland hun rechten niet werden gewaarborgd, nu zij omwille van het gebrek aan definitieve verblijfstitels nooit van socio-economische rechten hebben kunnen genieten; ze geen toegang hadden tot huisvesting, kledij, sociale hulp; verzoeksters dochter niet naar school kon en zij zelf niet kon werken omdat zij voor haar dochter moest zorgen en zij niet op de hoogte werd gebracht van haar erkenning als vluchteling in augustus 2021 maar dit pas 2 maand later vernam. Zij stelt dat zij na haar erkenning geen toegang heeft gekregen tot socio-economische rechten en dat haar situatie niet veranderd was. Verzoekende partij stelt dat in haar beslissing verwerende partij alle verantwoordelijkheid bij verzoekster legt en anderzijds beweert dat de problemen die zij reeds in Griekenland heeft ondervonden enkel verband houden met haar status als asielzoeker en stelt dat deze lezing onvolledig en vals is en van kwade trouw getuigt. Verzoekende partij argumenteert dat haar niet kan verweten worden dat zij niet van plan was om zich permanent in Griekenland te vestigen. Zij wijst er op dat zij meer dan twee jaar en acht maanden, in afwachting van een erkenningsbeslissing in uiterst precare levensomstandigheden leefde en dat de Griekse autoriteiten haar in een dergelijke situatie hebben gebracht. Zij herinnert er aan dat zij talrijke problemen hebben gekend in Griekenland en citeert haar verklaringen inzake toegang tot huisvesting (notities PO, p. 8); het feit dat haar dochter niet naar school kon en zij zelf geen werk kon vinden omdat zij voor haar moest zorgen (notities PO, p. 10) en dat toegang tot kledij moeilijk was en steun van organisaties zeer beperkt (notities PO, p. 10). Zij herhaalt dat de Griekse autoriteiten haar gedurende twee maanden niet in kennis hebben gesteld van de positieve beslissing, terwijl zij tussen augustus en oktober 2021 nog twee maanden op Grieks grondgebied verbleef en dat de Griekse autoriteiten in strijd met hun verplichting onder artikel 22 van de Kwalificatierichtlijn zich niet op de hoogte hebben gehouden van hun administratieve situatie. Ten tweede merkt verzoekende partij op dat, hoewel zij een tijdelijk document van zes maanden heeft gekregen dat zij zonder problemen kon verlengen; deze verlenging haar geen voordeel heeft opgeleverd nu de financiële bijstand na zes maanden werd stopgezet (notities PO, p. 9) en het document verder enkel een garantie was tegen de politie (notities PO, p. 9). Ten derde voert verzoekende partij aan dat verwerende partij volledig voorbijgaat aan de bekende problemen van erkende vluchtelingen in Griekenland, dat zij na de positieve beslissing geen toegang hebben gekregen tot huisvesting, de arbeidsmarkt, onderwijs, en sociale uitkeringen; dat deze situatie in geval van terugkeer niet zal veranderen en dat zij daarom niet terug willen keren naar Griekenland (notities PO, p. 9-10 en 12). Zij besluit dit onderdeel door te stellen dat zij betrouwbare en nauwkeurige verklaringen heeft afgelegd omtrent de situatie van extreme materiële deprivatie waarin zij zich zal bevinden en van de onmenselijke en vernederende behandeling die zij zal ondergaan.

Tenslotte gaat verzoekster in op haar nood aan internationale bescherming. Zij stelt dat de risico's voor verzoekende partij in Eritrea bewezen zijn en door het CGVS niet (nooit) in twijfel zijn getrokken en dat zij

vervolgving vreest door de nationale Eritrese autoriteiten wegens het feit dat verzoekende partij het land illegaal heeft verlaten, en wegens de problemen van haar echtgenoot (de vader van haar zoon) die werd opgepakt voor de militaire dienst. Zij stelt dat zij geen nieuws meer van hem verkregen heeft en ook problemen heeft gekregen met zijn eenheid (zie o.a. notities PO, p. 7). Bovendien houdt volgens verzoekende partij, gelet op de algemene situatie in Eritrea en het feit dat zij illegaal uit het land is vertrokken, haar loutere aanwezigheid op het grondgebied een reëel risico in voor haar leven of persoon en geeft dit aanleiding tot het verlenen van subsidiaire bescherming.

Verzoekende partij vraagt erkend te worden als vluchteling, in ondergeschikte orde haar de subsidiaire bescherming toe te kennen en in zeer ondergeschikte orde de bestreden beslissing te vernietigen.

2.2. Verzoekende partij voegt volgende stukken toe aan het verzoekschrift:

1. Bestreden beslissing;
2. Pro-deo aanstelling;
3. Bewijs van de minderjarigheid van D.;
4. ECRE, AIDA Country of origin Greece, <https://www.asylumineurope.org/reports/country/greece>. Selectie van pagina's;
5. Libération, *"En Grèce, des violences nourries par une propagande incessante contre les réfugiés"*;
6. Amnesty International, <https://www.amnesty.org/fr/latest/news/2021/06/greece-pushbacksand-violence-against-refugees-and-migrants-are-de-facto-border-policy/>;
7. Amnesty International, Policing the pandemic, report van juni 2020, pg. 22-23;
8. Le Soir, *"En Grèce, un usage massif de la violence que l'Europe espère proportionné"*, 05.03.2020;
9. CAT, *"Examen des rapports soumis par les États parties en application de l'article 19 de la Convention : Grèce"* van 27.06.2012, CAT/C/G RC/CO/5-6;
10. CAT, *"Observations finales concernant le septième rapport périodique de la Grèce"* van 03.09.2019, CAT/C/GRC/CO/7;
11. Oxfam, *"Droit d'asile en Grèce: miné par le manque de partage des responsabilités de l'UE"*, 02.09.2020;
12. Greek Council for Refugees and Oxfam Briefing, verslag dd. 02.07.2020;
13. *"La dérive nationaliste et xénophobe du gouvernement grec"*, 06.03.2020;
14. Raad van Europa, Doc. 14 066 du 20.05.2016;
15. Vonnis beschikbaar op https://www.iustiz.nrw.de/nrwe/ovgs/ovg_nrw/j2021/II_A_1564_20_A_Urteil_20210121.html;
16. TV5 Monde, *"Grèce: les réfugiés privés de logement et de vivres malgré l'asile"*;
17. InfoMigrants, *"En Grèce, on reçoit les réfugiés mais on ne les intègre pas"*;
18. <https://www.ungeneva.org/fr/news-media/meeting-summary/2022/05/examen-de-la-grece-au-comite-des-droits-de-lenfant-la-situation>.

3. Beoordeling

3.1. De bestreden beslissing is genomen op basis van artikel 57/6 § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling is de omzetting in Belgisch recht van artikel 33, lid 2, a), van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (hierna: de Procedurerichtlijn). In zijn arrest van 19 maart 2019 in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17 inzake *Ibrahim e.a.* (hierna: *Ibrahim e.a.*) heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie interpretatie verleend aan deze bepaling op basis van vijf prejudiciële vragen met betrekking tot personen die reeds internationale bescherming hadden gekregen in Polen en Bulgarije.

In dit arrest heeft het Hof er aan herinnerd dat het Unierecht steunt op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust en dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen. Dit impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, in acht nemen en dat zij in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de in het Handvest erkende grondrechten, met name artikelen 1 en 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese unie. Het beginsel van wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten is van wezenlijk belang in het Unierecht en vereist meer in het bijzonder wat de ruimte van vrijheid, veiligheid en recht betreft, dat elk van de lidstaten, behoudens uitzonderlijke omstandigheden ervan uitgaat dat alle andere lidstaten het Unierecht en de door dat recht erkende grondrechten in acht nemen. Er moet bijgevolg worden aangenomen dat de behandeling van personen die om internationale bescherming verzoeken, in elke lidstaat in overeenstemming is met de vereisten van het Handvest, het Verdrag van Genève en het EVRM

(HvJ, *Ibrahim e.a.*, punten 82-85). Artikel 33, lid 2, onder a) van de Asielprocedurerichtlijn vormt een uitdrukking van het beginsel van wederzijds vertrouwen.

Het Hof heeft er verder op gewezen dat het beginsel van wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten een weerlegbaar vermoeden betreft. Het HvJ sluit immers niet uit dat de werking van het Gemeenschappelijk Europees Asielstelsel in de praktijk grote moeilijkheden ondervindt en dat personen die om internationale bescherming verzoeken op een wijze worden behandeld die hun grondrechten schendt, ook na afloop van de procedure. In dit verband wijst het Hof op de algemene en absolute aard van het in artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie opgenomen verbod op foltering, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing dat nauw verband houdt met de eerbiediging van de menselijke waardigheid en dat het voor de toepassing van artikel 4 van het Handvest niet van belang is of de betrokken persoon een ernstig risico loopt op een dergelijke behandeling op het moment zelf van de overdracht, dan wel tijdens de asielprocedure of na afloop ervan (HvJ, *Ibrahim e.a.*, punten 86-87). Om het vermoeden te weerleggen dat verzoeker een effectieve en gelijkwaardige bescherming van de in het Handvest erkende grondrechten zal hebben in de lidstaat waar hij reeds internationale bescherming heeft gekregen, is vereist dat er sprake is van ernstig risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest in geval van overbrenging naar een andere lidstaat. Daarbij moeten de voorzienbare levensomstandigheden van de verzoeker als persoon die internationale bescherming heeft in deze lidstaat, worden beoordeeld door de nationale rechter (HvJ, *Ibrahim*, punt 101 zie ook HvJ, C-517/17, *Addis tegen Bundesrepublik Deutschland*, punt) alsook het al dan niet bestaan van tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken (HvJ, *Ibrahim e.a.*, punt 88), indien deze rechter over gegevens beschikt die door de verzoeker zijn overgelegd om aan te tonen dat er in die lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft gegeven, een ernstig risico loopt op een door artikel 4 van het Handvest verboden behandeling. De rechter is er *“dan ook ertoe gehouden om op basis van objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte gegevens en afgemeten aan het beschermingsniveau van de door het Unierecht gewaarborgde grondrechten, te oordelen of er sprake is van tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken (zie naar analogie arrest van heden, Jawo, C-163/17, punt 90 en aldaar aangehaalde rechtspraak)”*. In het arrest *Addis* heeft het Hof naar analogie geoordeeld dat *“de autoriteiten van een lidstaat”* hiertoe gehouden zijn (zie HvJ, *Addis tegen Bundesrepublik Deutschland*, punt 52, met verwijzing naar arrest van 19 maart 2019, *Ibrahim e.a.*, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, EU:C:2019:219, punt 88, en beschikking van 13 november 2019, *Hamed en Omar*, C-540/17 en C-541/17, niet gepubliceerd, EU:C:2019:964, punt 38). Dergelijke tekortkomingen vallen alleen dan onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij *“een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens van de zaak”* (HvJ, *Ibrahim e.a.*, punt 89). Het Hof oordeelde dat *“Deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (arrest van heden, Jawo, C-163/17, punt 92 en aldaar aangehaalde rechtspraak)”* (punt 90).

Situaties die worden gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon maar die geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een toestand komt die gelijkgesteld kan worden met onmenselijke of vernederende behandeling; bereiken niet de vereiste drempel van zwaarwegendheid. Dit is evenmin het geval voor schendingen van bepalingen van hoofdstuk VII van de Kwalificatierichtlijn die niet leiden tot een schending van artikel 4 van het Handvest en het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuwe verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds internationale bescherming heeft verleend. Hetzelfde geldt voor de omstandigheid dat de persoon die internationale bescherming geniet in de andere lidstaat geen bestaansondersteunende voorzieningen of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan deze die in andere lidstaten worden geboden, zonder dat betrokkene evenwel anders wordt behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, tenzij *“die omstandigheid tot gevolg heeft dat die verzoeker vanwege zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, zou terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie”*.

Het HvJ heeft in het arrest *Addis* herhaald dat niet kan worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat sprake is van buitengewone omstandigheden die

specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ, *Addis*, punt 52).

3.2. Uit het administratief dossier blijkt dat het EURODAC Search Result 'M' vermeldt voor verzoeker en GR1ALI(...) (Eurodac Search Result van 10 januari 2022). Verder blijkt uit het document EURODAC MARKED HIT, dat zich eveneens in het administratief dossier bevindt, dat zij een verzoek om internationale bescherming indiende in Alimos, Griekenland op 29 juli 2019 en dat haar op 8 maart 2021 (20210308) (en niet op 3 augustus 2021 zoals verkeerdelijk gesteld in de bestreden beslissing) internationale bescherming werd verleend.

Uit het voorgaande blijkt dat verzoekende partij er internationale bescherming heeft verkregen in Griekenland. De Raad stelt vast dat dit ook niet wordt betwist door verzoekende partij. Uit haar verklaringen blijkt verder dat zij Griekenland verliet in oktober 2021 en naar Zwitserland vertrok met haar dochter waar zij opnieuw een verzoek om internationale bescherming indiende en er twee maanden verbleef maar dat deze aanvraag werd geweigerd omdat de Zwitserse autoriteiten op basis van haar vingerafdrukken vaststelden dat zij reeds internationale bescherming had gekregen in Griekenland (notities PO, p. 11).

3.3. Verzoekende partij brengt recente landeninformatie bij met betrekking tot de situatie van statushouders in Griekenland, waaronder AIDA, « *Country Report Greece* », Update 202 van mei 2022; TV5 Monde, « *Grèce: les réfugiés privés de logement et de vivres malgré l'asile* » en InfoMigrants, « *En Grèce, on reçoit les réfugiés mais on ne les intègre pas* » en ONU Genève, « *Examen de la Grèce au Comité des droits de l'enfant : la situation des migrants mineurs et la protection des enfants contre toutes les formes de violence sont au cœur du débat* », 4 mai 2022. Verwerende partij heeft geen objectieve informatie bijgebracht.

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat de Griekse wetgeving voor statushouders toegang tot de arbeidsmarkt voorziet onder dezelfde voorwaarden als Griekse onderdanen en dat zij geen arbeidsvergunning nodig hebben. Onderdanen van derde landen blijven evenwel oververtegenwoordigd in de werkloosheidsstatistieken. Volgens een studie in 2018 vinden de meeste statushouders slechts werk in de informele economie waardoor zij verstoken blijven van sociale zekerheid en zich in een kwetsbare positie bevinden. De meerderheid van statushouders is aangewezen op voedselbedelingen en financiële bijstand wat hen er vaak toe dwingt om gevaarlijke jobs te uit te oefenen en hen vatbaar maakt voor uitbuiting en hun integratie verhindert. Velen werken als straatverkopers zonder vergunning omdat deze specifieke vergunning voor statushouders moeilijk te krijgen is, waardoor zij hoge boetes en gevangenisstraf riskeren. De nationale integratiestrategie voorziet in een aantal maatregelen om toegang tot de arbeidsmarkt voor statushouders te bevorderen, maar deze zijn nog niet uitgevoerd. Net als asielzoekers worden statushouders geconfronteerd met obstakels bij de afgifte van het belastingregistratienummer (AFM), die hun toegang tot de arbeidsmarkt en registratie bij het werkloosheidskantoor van OAED belemmeren. De uitgifte van een AFM gaat gepaard met ernstige vertragingen. De procedure voor de bevoegde belastingdiensten om de persoonsgegevens van vluchtelingen te verifiëren via de asieldienst duurt ongeveer 2 maanden. In het geval van een professionele AFM duurt de procedure meer dan 3,5 maand en is de hulp van een accountant vereist. Personen die zich willen registreren bij het Belastingkantoor (DOY) om een AFM te bekomen moeten bewijs van een adres kunnen voorleggen door middel van een certificaat van een opvangcentrum, een elektriciteitsrekening of een huurcontract op hun naam (AIDA, p. 247). In afwachting van de uitreiking van hun verblijfsvergunning, krijgen statushouders een bewijs van aanvraag die drie maanden geldig is. Volgens de Greek Refugee Council worden statushouders in deze wachtperiode door het elektronische systeem ERGANI evenwel nog steeds als asielzoekers geregistreerd, omdat zij nog steeds een asielzoekerskaart hebben (AIDA, p. 248). De wet voorziet schoolplicht voor kinderen van statushouders in basis- en secundaire scholen in het publieke onderwijssysteem onder dezelfde voorwaarden als Griekse onderdanen. Volwassen statushouders hebben recht op toegang tot het onderwijssysteem en trainingsprogramma's onder dezelfde voorwaarden als onderdanen van derde landen.

Volgens UNHCR kunnen de meeste vluchtelingen niet genieten van taalcursussen of integratie programma's in Griekenland. De gemeente Athene organiseert wel regelmatig Griekse taallessen voor volwassen migranten en IT-cursussen voor volwassen vluchtelingen. Er gelden zeer strikte voorwaarden voor de onderlinge erkenning van universitaire diploma's van statushouders die voor de meesten onder hen onmogelijk te vervullen zijn (AIDA, p. 248-249).

De wet voorziet in toegang tot sociale bijstand statushouders, zonder onderscheid te maken tussen vluchtelingen en personen die subsidiaire bescherming genieten. Begunstigden van internationale bescherming moeten van dezelfde rechten genieten en de nodige sociale bijstand ontvangen onder dezelfde voorwaarden die voor eigen onderdanen gelden. Niet alle begunstigten hebben toegang tot sociale rechten en sociale uitkeringen omwille van bureaucratische belemmeringen, die geen rekening houden met het onvermogen van statushouders om bepaalde documenten voor te leggen, zoals documenten betreffende de gezinssituatie, geboorteakten of diploma's of zelfs de weigering van ambtenaren om hun de toegekende voordelen toe te kennen, wat in strijd is met het beginsel van gelijke behandeling, zoals bepaald in de Griekse en de EU-wetgeving, volgens het AIDA rapport (AIDA, p. 249). Het gegarandeerd minimuminkomen is in februari 2017 ingesteld als een nieuw bijstandsprogramma. Het gegarandeerde minimuminkomen bedraagt 200 euro per maand voor elk huishouden (AIDA, p. 250). Wat betreft gezondheidszorg stelt het rapport eveneens dat in theorie deze is gewaarborgd onder dezelfde voorwaarden als voor Griekse onderdanen. Echter, ondanks het gunstig wetgevend kader, wordt in de praktijk effectieve toegang tot gezondheidszorg verhinderd door een significant gebrek aan middelen en capaciteit door de bezuinigingspolitiek van Griekenland en door een gebrek aan culturele bemiddelaars. Bovendien belemmeren administratieve belemmeringen de afgifte van een Sociale Zekerheidsnummer (AMKA) waardoor ook de toegang tot de gezondheidszorg bemoeilijkt wordt (AIDA, p. 251).

In maart 2020 werden een aantal maatregelen aangekondigd die de toegang van statushouders tot sociale bijstand en huisvesting inperken, waaronder de verplichting om opvangfaciliteiten waar deze personen verbleven als asielzoekers, binnen de 30 dagen na een positieve beslissing te verlaten (AIDA, p. 245). Er is volgens het rapport een gebrek aan informatie voor statushouders met betrekking tot hun recht op huisvesting en velen belanden op straat terwijl het aantal plaatsen in opvanghuizen beperkt is en het voor statushouders zeer moeilijk is om er een plaats te krijgen (AIDA, p. 245).

De obstakels waarmee statushouders in Griekenland worden geconfronteerd bij hun integratie in de Griekse samenleving worden bevestigd in de internet artikelen TV5 Monde, "*Grèce: les réfugiés privés de logement et de vivres malgré l'asile*" en InfoMigrants, "*En Grèce, on reçoit les réfugiés mais on ne les intègre pas*".

Zonder voormelde moeilijkheden te bagatelliseren, leest de Raad in de hem voorgelegde informatie geen situatie van "*tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken*", waarbij deze "*tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken*", (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 91). Voorgaande landeninformatie geeft onmiskenbaar aan dat de situatie voor statushouders in Griekenland moeilijk is op het vlak van huisvesting, werkloosheid en de toegang tot sociale voorzieningen en gezondheidszorgen, maar laat niet toe *a priori* te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die er internationale bescherming werd verleend, niet langer effectief of toereikend zou zijn en evenmin dat statushouders in Griekenland *a priori* in de hiervoor geschetste situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terechtkomen, ook al wordt de situatie gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden (HvJ 19 maart 2019, *Ibrahim*, overweging 91). Verzoekende partij toont dit ook niet aan door de algemene verwijzingen naar de relevante passages in het AIDA rapport, noch de rapporten en informatie met betrekking tot het toenemende geweld en racisme waarvan migranten en statushouders in Griekenland het slachtoffer zijn. De Raad minimaliseert het racisme en het geweld tegen migranten en vluchtelingen geenszins en kan ook aannemen dat dit de integratie van statushouders in Griekenland mee bemoeilijkt, maar wijst er op dat vele EU Lidstaten, waaronder België met dit fenomeen te kampen hebben en stelt vast dat dit niet als dusdanig resulteert in een situatie van structurele of fundamentele tekortkomingen of dat de vastgestelde tekortkomingen de door voormelde bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken. In zoverre de verzoekende partij verwijst naar rechtspraak uit Duitsland, herinnert de Raad er aan dat dergelijke verwijzing bij gebrek aan precedenterwerking niet dienstig is.

Dat er geen sprake is van een dergelijke situatie, neemt niet weg dat rekening moet rekening worden gehouden met "*alle gegevens van de zaak*" (HvJ 19 maart 2019, *Ibrahim e.a.*, pt. 89). Voorts is het mogelijk dat de persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hem of haarzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat zij bij terugzending naar de lidstaat die haar reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens haar bijzondere kwetsbaarheid, buiten haar wil en persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie (zie HvJ 19 maart 2019, *Ibrahim e.a.*, pt. 93, HvJ 16 juli 2020, C- 517/17, *Addis*, pt. 52).

De individuele situatie en persoonlijke ervaringen van verzoekende partij in Griekenland zijn dus van wezenlijk belang bij de beoordeling van haar verzoek, waarbij het aan haar toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden, dat zij zich zal kunnen

beroepen op de beschermingsstatus die haar in Griekenland werd verleend en de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat zij niet terechtkomt in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie, te weerleggen.

In casu is verzoekende partij een 42-jarige alleenstaande vrouw met een vijfjarige dochter, die in 2019 in Griekenland aankwam en in maart 2021 internationale bescherming verkreeg. Verzoekende partij verklaart dat zij pas op de hoogte was van het feit dat zij internationale bescherming heeft gekregen in Griekenland toen zij in Zwitserland in oktober 2021 een verzoek om internationale bescherming indiende (notities PO, p. 8). Zij verklaart verder dat zij in drie huurwoningen heeft gewoond toen zij in Griekenland verbleef, die zij deelde met tien andere mensen. Zij verklaart verder dat zij toen zij haar verzoek indiende een verblijfsvergunning kreeg die geldig was gedurende zes maanden en die zij kon verlengen. Zij verklaart verder dat zij niet kon werken omdat haar dochter niet naar school mocht gaan en zij dus steeds voor haar moest zorgen.

Hierboven werd evenwel reeds vastgesteld dat verzoekende partij reeds in maart 2021 internationale bescherming werd verleend in Griekenland en dat zij verklaarde dat zij wachtte op documenten, maar dat het te lang duurde en vertrok in september 2021. Waar in het verzoekschrift er wordt op gewezen dat zij niet werd geïnformeerd door de Griekse autoriteiten dat zij internationale bescherming had verkregen en zij dus in elk geval twee maanden geen toegang had gekregen tot de rechten en voordelen die aan de internationale beschermingsstatus zijn verbonden, lijkt zij minstens zeven maanden hiervan verstoken te zijn gebleven, indien zij, zoals zij beweert, al die tijd niet werd geïnformeerd. Verzoekster heeft evenwel uitgelegd dat zij nooit in een opvangcentrum heeft verbleven en dat zij in verschillende huurwoningen verbleef. Er kan uit het administratief dossier in elk geval niet blijken of en zo ja, op welke datum en waar, kennis werd gegeven van de beslissing om internationale bescherming te verlenen.

De Raad wijst er op dat overeenkomstig de rechtspraak van het Hof van Justitie een inschatting moet worden gemaakt van de voorzienbare levensomstandigheden van verzoekster als statushouder en haar minderjarige dochter in geval van terugkeer naar Griekenland. Daarbij moet rekening worden gehouden met zowel de persoonlijke ervaringen van verzoekende partij als met objectieve en up-to-date landeninformatie.

Volgens het door verzoekende partij bijgebrachte AIDA rapport krijgen erkende vluchtelingen in Griekenland een verblijfsvergunning van 3 jaar, terwijl personen met subsidiaire beschermingsstatus sinds de inwerkingtreding van de IPA een verblijfsvergunning van 1 jaar krijgen, verlengbaar met 2 jaar. Uit het AIDA rapport blijkt dat de hernieuwing of verlenging van verblijfsvergunningen van statushouders die vanuit een andere lidstaat terugkeren naar Griekenland, uiterst moeilijk is en verschillende maanden kan in beslag nemen (AIDA, p. 228), terwijl het niet beschikken over een geldige verblijfsvergunning voor statushouders die terugkeren naar Griekenland een belangrijke hinderpaal kan zijn bij het uitoefenen van hun rechten als personen die er internationale bescherming genieten (AIDA, p. 238-250). In dit verband leest de Raad in het AIDA rapport dat volgens hulporganisaties in Griekenland aan statushouders die terugkeren vanuit andere Europese landen, geen documenten werden uitgereikt tijdens de periode waarin deze personen wachtten op de hernieuwing of uitreiking van hun verblijfsvergunning als persoon die er internationale bescherming geniet (AIDA, p. 228).

Voorts valt te lezen in het rapport van RSA van 2021 dat in het AIDA rapport geciteerd wordt dat deze organisatie de situatie volgt van statushouders die uit andere landen zijn teruggestuurd in de laatste maanden, maar die na hun terugkeer verkeren in een situatie van langdurige armoede/hulpbehoefendheid (*Refugee Support Agean, Beneficiaries of international protection in Greece: Access to documents and socio-economic rights*, maart 2021, p. 10). De door de verzoekende partij voorgelegde informatie is een indicatie dat er een grote kans bestaat dat statushouders in Griekenland, die verder geen sociaal netwerk of ondersteuning hebben in Griekenland gedurende lange periode na de erkenning in een situatie van dakloosheid en behoefte kunnen terechtkomen. Uit het administratief dossier kan verder niet blijken welke status haar werd verleend in Griekenland, noch ligt informatie voor met betrekking tot de geldigheidsduur van de verblijfsvergunning die overeenkomstig de Kwalificatierichtlijn moest worden uitgereikt aan verzoekster.

Waar in de bestreden beslissing wordt gewezen op het feit dat verzoekende partij blijf gaf van zelfredzaamheid en initiatief en in het verleden er in slaagde om haar tijdelijk verblijfsdocument van zes maanden te verlengen, stelt de Raad vast dat dit de periode betreft waarin zij als verzoekster om internationale bescherming in Griekenland verbleef en in de bestreden beslissing hierover wordt gesteld dat deze situatie niet zonder meer representatief is voor de beoordeling en kwalificatie van haar situatie als statushouder. In zoverre verzoekende partij, zoals gemotiveerd in de bestreden beslissing, blijf geeft van initiatief en zelfredzaamheid nu zij haar reis door Europa zelf bewerkstelligde, neemt dit evenwel niet weg dat verzoekende partij een alleenstaande vrouw is die de zorg heeft over haar vijfjarige dochter, en

dat niet duidelijk is welke status haar werd verleend. In de huidige stand van zaken kan niet worden uitgesloten dat haar verblijfstitel niet langer geldig is en dat zij en haar dochter mogelijk voor langere periode na terugkeer naar Griekenland met dakloosheid worden geconfronteerd. De beschikbare objectieve landenrapporten bevatten verder ook onvoldoende informatie over de manier waarop statushouders die voor hun vertrek uit Griekenland niet werden geïnformeerd van het feit dat hen internationale bescherming werd verleend en er moeten terugkeren in het bezit kunnen komen van een verblijfsvergunning.

Gelet op de voormelde informatie waaruit blijkt dat begunstigden van internationale bescherming in Griekenland, wiens verblijfsvergunning is verstrekt of er niet (meer) over beschikken, zich er in erg moeilijke en soms schrijnende levensomstandigheden kunnen bevinden en geconfronteerd kunnen worden met administratieve obstakels die het hen zeer moeilijk maken om hun rechten en de rechten van hun minderjarige kinderen gedurende een langere tijd te effectueren, en gezien het kwetsbaar profiel van verzoekende partij als alleenstaande vrouw met een vijfjarige dochter; acht de Raad een verder en gedegen onderzoek van de situatie van verzoekende partij als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland aangewezen

Bijgevolg kan in de huidige stand van zaken niet bevestigd worden dat de verzoekende partij onvoldoende concrete elementen aanbrengt die de niet-ontvankelijkheid van het verzoek om internationale bescherming in de weg staan en kan niet worden vastgesteld of de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet gelezen in het licht van de rechtspraak van het Hof van Justitie, al dan niet strijdig is met artikel 4 van het Handvest. De Raad stipt aan dat de situatie van de verzoekende partij in geval van terugkeer naar Griekenland naar behoren dient geanalyseerd te worden.

In acht genomen wat voorafgaat en mede in aanmerking genomen dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert, ontbreekt het de Raad aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg dient de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet te worden vernietigd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 24 mei 2022 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig september tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET